

Spøkelsene på Frostøy

Jens og moren hans bor i et gammelt, trekkfullt hus på øya Frostøy. En kveld oppdager Jens et ansikt som svever utenfor vinduet. Et dameansikt med gule øyne og mørke rynker nedover halsen. Et blekt ansikt som ser rett på ham og sier navnet hans «Jens ... Jens».

Jeg løp inn på soverommet til mamma og skrudde på lyset.

– Mamma, det var en dame, hun hadde gule ...!

Mamma satte seg opp, hun var lys våken.

– Vil du ha litt kakao? Vi går ut på glassverandaen. Kom.

Vi satte oss på glassverandaen. Plutselig lente mamma seg mot meg og sa:

– Tror du på spøkelses, Jens? Og så begynte hun å fortelle ...

En gang flyttet du og jeg og pappa til et hus i utkanten av Frostøyskogen. Vi brydde oss ikke om at fjellet i skogen het Dødsfjellet. Vi ville så gjerne bo ved skogen. Vi ville gå tur og plukke bær. Men vi skjønnte at noe var galt da vi flyttet inn. Første kvelden fikk vi besøk av en liten, mørk mann.

– Ble dere ikke advart? sa han og forsvant igjen.

– Vi hørte lyder fra skogen, og det kom skygger ut fra mellom trærne. Og det luktet kvalmt. En dag fikk faren din nok.

– Vi skal på tur, sa han.

I skogen.

Pappa bar deg på ryggen. Det gikk fint til å begynne med. Men så kom det en fæl lyd. Det var en buss. Den kjørte uten sjåfør. Det var ingen passasjerer. Pappaen din var sint og nektet å være redd. Da bussen kom, gikk døren opp, og pappaen din gikk inn. Med deg på ryggen.

Jeg måtte bli med. Bussen kjørte ... Opp på Dødsfjellet!

Veien var humpete, skogen mørk. Du skrek inne i bussen. Vi kjente at vi kjørte oppover. Helt til toppen. Så kjørte bussen utfor fjellet. Vi kjente at vi fløy. Rett før vi landet på bakken, kastet faren din seg ned på gulvet i bussen. Det smalt høyt da vi krasjet. Og så var det ikke mer.

– Ikke mer? Hva da ikke mer? ropte Jens.

Moren var stille en stund.

– Så du virkelig damen i vinduet, Jens?

– Ja, sa jeg.

– Men du føler deg i fin form?

Jeg syntes det var et rart spørsmål. Og nå var håret til mamma annerledes, og huden nesten gjennomsiktig.

– Mamma, hva skjedde med oss? sa jeg.

Mamma pustet tungt.

– Damen du traff i vinduet, var Gerda von Knapp. Hun var den første vi traff bak ...

– Bak hva? sa jeg.

– Bak dødsfjellet. I huset de kaller for Blekbo. Hun er et spøkelse, Jens.

Mamma hadde fått sølvhår, og nå kom det en lyd fra dypt inne i henne. I det samme begynte stolen hun satt i, å sveve.

– Og det er jeg også. Men du er levende. Da vi traff bakken, kastet faren din seg frem slik at du landet oppå ham. Han reddet livet ditt.

Oppgaver:

Se Elevbok 6B side 140.

Gjør oppgavene 2, 4, 7, 8.